

Arrest

nr. 198 868 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN WEYENBERGE
Stationsstraat 76
1930 ZAVENTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Oromo te behoren en orthodox te zijn. U werd op X 1988 geboren in Jimata (woreda Hitosa – Arsi Zone – Oromia Region), waar u altijd hebt gewoond met uw ouders, broer en zus.

Uw familie sympathiseert al zo lang u zich kunt herinneren met het OLF. Uw vader voorzag hen van financiële en materiele hulp. Zelf verleende u sinds de algemene verkiezingen van 2005 (1997 Ethiopische kalender) – naar aanleiding van een schorsing op school – actief steun aan het OLF.

U zamelde geld in, deelde pamfletten uit en sensibiliseerde de bevolking. Op 20 april 2007 (12 Miazia 1999 E.K.) werd uw vader ontvoerd door het regeringsleger. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hem. Tijdens de algemene verkiezingen van 2010 (2002 E.K.) werd u gearresteerd omdat u pamfletten uitdeelde. U zat tien maanden en twee weken in de gevangenis voordat u voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Er werd u een beperkte mobiliteit opgelegd, u mocht niet deelnemen aan publieke bijeenkomsten en u moest uw activiteiten voor het OLF stop zetten. Begin juni 2011 (eind Genbot 2003) organiseerde de Ethiopische overheid een bijeenkomst in uw regio om mensen ertoe aan te zetten aanhangers van het OLF – dat ondertussen als terroristische organisatie was bestempeld – te verklikken. Aanwezigheid was verplicht, dus ook u was ter plaatse. Er ontstond echter protest tegen de overheid, mensen weigerden hun eigen gemeenschap te verklikken en begonnen slogans te scanderen. Er brak paniek uit en het leger opende het vuur. In de chaos slaagde u erin te vluchten, uw vriend en collega-OLF sympathisant A. werd neergeschoten. U ging meteen naar het huis van uw peetvader in Dera (woreda Dodotana Sire – Arsi Zone – Oromia Region). Hij organiseerde uw vertrek uit het land via de grensstad Moyale naar Kenia. Op 15 augustus 2011 reisde u – met een paspoort geleverd door een smokkelaar – per vliegtuig van Kenia naar België, waar u daags nadien asiel aan vroeg.

U stelt ook in België uw engagement voor het OLF verder te zetten. U stelt actief de Oromogemeenschap in Europa te mobiliseren, fondsen te verzamelen, de media te informeren en deel te nemen aan demonstraties.

Bij terugkeer naar Ethiopië vreest u gedood of gearresteerd te worden op verdenking van banden met het OLF.

Ter staving van uw identiteit, reisweg en asielrelaas legt u uw originele identiteitskaart; een aantal foto's van demonstraties in België; een internetartikel over demonstraties in België; en een brief van de 'Union of Oromo Students in Europe (UOSE)' neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen geen directe vluchtaanleiding. U stelt dat u na uw arrestatie in 2010 (2002 E.K.) voorwaardelijk werd vrij gelaten op 28 maart 2011 (19 Megabit 2003). Een tweetal maanden later, begin juni 2011 (eind Ginbot 2003 (E.K.)) ontvluchtte u het land naar aanleiding van een uit de hand gelopen bijeenkomst georganiseerd door de overheid (CGVS p. 7-8). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u de voorwaarden van uw invrijheidstelling niet hebt geschonden. Deelname aan de bijeenkomst was namelijk verplicht (CGVS p. 9). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u de voorwaarden van uw invrijheidstelling zou hebben geschonden. Er is dus geen reden waarom de overheid u opnieuw zou willen arresteren. Daar u verklaart dat dit in uw geval wel zo is en dat u als gevolg daarvan het land diende te verlaten, verwacht het CGVS van u een duidelijke verklaring hiervoor.

Uw eigen verklaringen hierover zijn echter weinig precies en niet afdoende. U stelt dat u bij terugkeer naar Ethiopië gearresteerd of vermoord zult worden op verdenking van steun aan het OLF, omdat u eerder al werd opgepakt na het uitdelen van pamfletten (CGVS p. 8). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de overheid hiervan reeds op de hoogte was en u desalniettemin vrij liet. Dit loutere feit kan aldus geen aanleiding zijn voor een eventuele nieuwe arrestatie.

U stelt verder dat u na de uit de hand gelopen bijeenkomst meteen geviseerd werd omdat u al bekend was bij de autoriteiten en men dus dacht dat u de aanstoker was (CGVS p. 11). Ook hier mag van u verwacht worden dat u een dergelijke blote bewering kunt staven met overtuigende verklaringen. Dit blijkt in casu echter niet het geval. U blijkt zeer slecht op de hoogte van de concrete gevolgen van de uit de hand gelopen bijeenkomst, zowel algemeen als voor u persoonlijk.

U stelt dat u, voordat u Ethiopië verliet, hoorde dat men naar u op zoek was (CGVS p. 8); dat ze zeiden dat men u zou opsluiten als u terug zou keren naar huis (CGVS p.9); dat men actief naar u op zoek was (CGVS p. 10). Gevraagd naar wie dat zei antwoordt u aanvankelijk zeer vaag: "Mijn peetvader had een contact." (CGVS p. 9-10). Gevraagd naar wie dat contact dan was stelt u dat uw peetvader naar uw geboorteplaats reisde en daar van uw moeder hoorde dat men naar u op zoek was (CGVS p. 10). Dat u niet onmiddellijk stelt dat het uw moeder was die zei dat men naar u op zoek was ondermijnt de spontaniteit en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangespoord meer in detail te vertellen stelt u dat de autoriteiten verschillende keren naar uw huis kwamen vroegen waar u was. Ook andere verdachten zouden intensief gezocht worden in de regio.

U kunt echter niet zeggen welke andere verdachten. Noch weet u wat er met uw collega-OLF sympathisanten is gebeurd (CGVS p. 10). U stelt ook dat er verschillende mensen in opstand kwamen tegen het regime, werden opgepakt en weer vrij gelaten. Gevraagd naar details noemt u twee namen, anderen kunt u niet noemen. Wanneer ze werden gearresteerd weet u niet. Of er andere mensen net zoals u een jaar lang zonder proces werden vast gehouden, kunt u niet zeggen. U blijft bij al deze vragen opnieuw zeer vaag (CGVS p. 11).

Indien dit incident werkelijk plaats vond en aanleiding gaf tot uw vertrek uit het land kan verwacht worden dat u vandaag, zes jaar na datum, reeds de nodige inspanningen gedaan zou hebben om een idee te hebben van de gevolgen van dit incident voor u persoonlijk, voor de mensen rondom u en voor uw gemeenschap in het algemeen. Dat dit in het geheel niet het geval blijkt te zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien stelt u na uw aankomst in België, meer dan zes jaar geleden, nooit meer iets gehoord te hebben over uw problemen in Ethiopië (CGVS p. 8). Dit terwijl u wel nog contact hebt met uw familie. U stelt dat ze weliswaar in onzekerheid leven maar geen echt concreet probleem kennen (CGVS p. 15). U stelt niet rechtstreeks met hen te communiceren uit vrees voor telefoontaps. Deze vrees kunt u echter niet concretiseren. U stelt dat het bekend is dat de overheid haar burgers controleert en telefoongesprekken afluistert; dat dat vaak gebeurt in uw regio; dat uw familie u vertelde dat er ook telefoons in beslag werden genomen. U kunt echter niet zeggen wie slachtoffer zou zijn geworden van dergelijke praktijken. U hebt ook een facebookprofiel onder uw eigen naam (CGVS p. 13). Consultatie van het profiel toont dat u 477 vrienden hebt, bijna uitsluitend Ethiopiërs. Dat geen van hen u ook maar enige informatie zou kunnen verschaffen over de nasleep van het incident dat u uw land heeft doen verlaten, is weinig geloofwaardig.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS betreffende het moment waarop u de bijeenkomst ontvluchtte. Bij de DVZ stelt u zeer duidelijk: "De overheid probeerde enkelen van ons (aanhangers van het OLF) op te pakken. De TPLF-agent schoot op mij waardoor ik moest vluchten." (Verklaring CGVS, punt 5). Bij het CGVS lijkt u minder persoonlijk gevisieerd te worden. U stelt aanvankelijk: "Het was chaos, oncontroleerbaar. Ik moest ontsnappen omdat ze mij onmiddellijk zouden viseren. Mijn collega A. werd neergeschoten en ik slaagde erin te ontsnappen." (CGVS p. 8). Later in het gehoor herhaalt u: "Het leger kwam, mensen schrokken. Het leger begon te schieten en iedereen liep weg. Ik liep ook weg, en ik ging naar Dera." (CGVS p. 9). Dat u bij het CGVS zou nalaten te vermelden dat men u probeerde te arresteren en dat men op u schoot, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u door de Ethiopische autoriteiten worden gezocht naar aanleiding van een uit de hand gelopen bijeenkomst begin juni 2011 (eind Genbot 2003).

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig informatie kunt verschaffen over de ontvoering van uw vader, een incident dat toch aan de basis zou hebben gelegen van uw activisme voor het OLF. U stelt louter dat hij tijdens een ruzie met zijn broers werd meegenomen door het leger. Jullie hoorden later niets meer van hem (CGVS p. 5; p. 11). Hierbij is het ook opmerkelijk dat u bij de DVZ niets vermeldde over de ontvoering van uw vader. Gevraagd naar het adres van uw ouders stelt u louter dat ze beiden in Ethiopië verblijven (Verklaring DVZ punt 13); wanneer men u de kans geeft uw problemen toe te lichten vermeldt u naast uw eigen problemen wel de schorsing van uw broer, maar u rept met geen woord over de ontvoering van uw vader. U legt verder ook geen enkel document neer met betrekking tot de vermeende ontvoering van uw vader. Aan dit incident kan aldus evenmin geloof worden gehecht.

Daarnaast stelt u ook in België actief te zijn voor het OLF. U stelt actief de Oromogemeenschap in Europa te mobiliseren, fondsen te verzamelen, de media te informeren en deel te nemen aan demonstraties. Ter staving hiervan legt u een aantal foto's van demonstraties in België; een internetartikel over demonstraties in België; en een brief van de 'Union of Oromo Students in Europe (UOSE)' neer.

U koppelt zelf echter geen concrete vrees aan deze activiteiten. Expliciet gevraagd of u in België problemen kende door uw lidmaatschap van Hawasa Oromo België stelt u: "Hier in België had ik geen problemen, ik oefen die activiteiten vrijelijk uit. (...) we hebben hier geen problemen." (CGVS p. 6). U haalt ook op geen enkel moment in uw asielprocedure aan dat u bij terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen als gevolg van dit sur place activisme in België.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt kunnen maken werkelijk blij te geven van een verregaand politiek activisme. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van bepaalde acties van asielzoekers in België, maar u maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (LandInfo Response – Ethiopia: Political activity in exile (Surplace), toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt weliswaar dat leidinggevend van Ethiopische oppositiepartijen in ballingschap bij terugkeer naar Ethiopië wel problemen kunnen ondervinden, terwijl dit voor gewone leden van dergelijke oppositiepartijen niet het geval is. Uit uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas blijkt geenszins dat u in België een leidinggevende functie zou bekleden binnen een dergelijke oppositiepartij in ballingschap. Uw beweerde politieke vervolging als reden voor vertrek uit uw land van herkomst werd niet geloofwaardig geacht.

Er kan op basis van uw verklaringen en de beschikbare informatie dan ook niet geconcludeerd worden dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vervolging door de Ethiopische autoriteiten dient te vrezen, noch wegens een vermeende uit de hand gelopen bijeenkomst in Ethiopië, noch wegens een zwaarwegend politiek activisme in België. Op basis hiervan kan aldus geen gegronde vrees in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie in uw hoofdte worden weerhouden en evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen.

De foto's van demonstraties, het krantenartikel en de brief van de voorzitter van de UOSE tonen louter uw betrokkenheid bij of aanwezigheid op activiteiten van de Ethiopische diaspora ter verdediging van de rechten van Oromo aan maar vormen op zich – zoals hierboven geargumenteed – geen aanleiding tot vervolging door de Ethiopische autoriteiten. Uw identiteitskaart is louter een indicatie van uw identiteit, hetgeen hier niet meteen in twijfel wordt getrokken.

De algemene situatie in uw land van herkomst noopt verder niet tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 oktober 2017 in een eerste middel een schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij klaagt aan dat de neergelegde “bundel internetartikels en foto's van demonstraties en vergaderingen” niet uitvoerig besproken worden, terwijl hij hierop staat “met leidinggevende of bekende oppositiefiguren”, zoals Merera Gudina, Feyisa Lilesa en Jawar Mohammed. Volgens verzoeker kan hij gelinkt worden “aan 4 belangrijke oppositiefiguren” en tonen de door hem voorgelegde foto's wel degelijk aan “dat verzoeker contacten heeft met belangrijke leidinggevende figuren en verregaand politiek geëngageerd is en dat hij dus een gevaar kan betekenen voor de Ethiopische regering”. Hij benadrukt tevens dat er “twee (gekende) video's die op het internet circuleren waarin verzoeker duidelijk zichtbaar is terwijl hij deelneemt aan demonstraties hier in Brussel” en dat “In een derde video is te zien hoe een Belgische burger en werknemer van de Ethiopische ambassade in Brussel foto's wil nemen van mensen die aan het demonstreren zijn tegen het bloedbad in Oromia/ Ethiopie door de Ethiopische regering. In de Facebookpost onder de video wordt uitgelegd dat deze foto's zo goed als zeker door de Ambassade zouden worden gebruikt om de participanten lastig te vallen ofwel om hun families in hun thuisland onrecht aan te doen.”.

Verzoeker legt uit dat de overheid de bijeenkomst in juni 2011 organiseerde “om mensen ertoe aan te zetten aanhangers van het OLF, dat als terroristische organisatie werd gezien, te verklappen”, maar dat dit een valstrik was, zijnde “een middel om velen te kunnen oppakken en vermoorden, getuige de aanwezigheid van het leger”. Hij wijst erop “dat hij voorafgaand aan de bijeenkomst flyers is gaan verspreiden om de mensen op te roepen zich te keren tegen de overheid en geen namen te noemen van aanhangers van het OLF” en dat hij zodoende de voorwaarden van zijn invrijheidstelling geschonden heeft en hierdoor ook de aanstoker was van het tumult op de bijeenkomst.

Dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de ontvoering van zijn vader niet vermeld zou hebben, wijt hij aan het feit dat *“het eerste gehoor bij de DVZ echter slechts een eerste kennismaking met de problematiek van de asielaanvrager [is]”* en *“er duidelijk werd gesteld om kort zijn eigen problematiek aan te halen zonder te veel in detail te treden”*. Dat hij niet veel kan vertellen over de ontvoering van zijn vader heeft, aldus het verzoekschrift, *“louter te maken met het feit dat het leger deze man met geweld heeft meegenomen en tot op heden heeft verzoeker geen informatie verkregen over zijn vader”*.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan *“van de samenwerkingsplicht in artikel 4(1) EU-Kwalificatierichtlijn”*.

Hij hekelt dat er in de bestreden beslissing *“zo goed als niet naar landeninformatie [verwezen wordt]”*. Hij gaat in op *“de situatie van Oromo's in Ethiopië”*, die volgens hem verslechterd is sinds hij is gevlucht, en verwijst naar *“F. HORNE, 'State of emergency ends in Ethiopia', 2017”, “Country Review Ethiopia December 2016”, ““Such a Brutal Crackdown” - Killings and Arrests in Response to Ethiopia's Oromo Protests, Human Rights Watch, 15 June 2016”* en *“Amnesty International, 'BECAUSE I AM OROMO' Sweeping Repression In the Oromia Région of Ethiopia”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Foto's met belangrijke leidinggevende oppositiefiguren”* en *“Internetartikels over deze leidinggevende oppositiefiguren: a) Ethiopia's Merera Gudina detained after trip to Europe; b) Ethiopia: Oromo opposition leader arrested; c) Ethiopia: Merera Gudina, Berhanu Nega and Jawar Mohammed charged”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor (verdere) problemen omwille van zijn activiteiten voor het OLF.

2.4.2. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas gezien verzoeker vage en/of incoherente verklaringen aflegde van wie hij hoorde dat men na de bijeenkomst naar hem op zoek was (gehoor, p. 8, 10), over welke andere verdachten intensief gezocht zouden worden in de regio, over wat er met zijn collega-OLF-sympathisanten is gebeurd (gehoor, p. 10), over wie er opgepakt en vrijgelaten werd omdat ze in opstand kwamen tegen het regime, over wanneer deze mensen werden gearresteerd, over of er andere mensen net zoals hem een jaar lang zonder proces werden vast gehouden (gehoor, p. 11) en over het moment waarop hij de bijeenkomst ontvluchtte (verklaring DVZ, vraag 5; gehoor, p. 8).

2.4.3. Verzoeker kan tevens bijzonder weinig informatie verschaffen over de ontvoering van zijn vader (gehoor, p. 5, 11), hoewel deze ontvoering aan de oorzaak lag van zijn eigen politiek activisme. Ook opvallend is de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over de ontvoering van zijn vader (verklaring DVZ, vraag 13). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“het eerste gehoor bij de DVZ echter slechts een eerste kennismaking met de problematiek van de asielaanvrager [is]”* en *“er duidelijk werd gesteld om kort zijn eigen problematiek aan te halen zonder te veel in detail te treden”*, benadrukt de Raad dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Oromo en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn vrij relaas geen melding maakte van het overlijden van zijn vader en verder uitdrukkelijk aangaf dat zijn ouders *“Beiden in Ethiopië”* verbleven (verklaring DVZ, vraag 13), ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoering.

2.4.4. Dat verzoeker geen werkelijke vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst blijkt tevens uit zijn verklaringen dat zijn familie in Ethiopië sinds zijn vlucht geen echt concreet probleem kent (gehoor, p. 8, 15). Er kan dan ook niet blijken dat verzoeker zijn land heeft verlaten om redenen van een nood aan internationale bescherming.

2.4.5. Wat verzoekers beweerde politieke activiteiten sinds zijn verblijf in België betreft, merkt de Raad op dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (zie ook UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, Genève, 1992, 96).

2.4.6. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond omwille van politieke activiteiten die hij zou hebben gehad, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoekers handelingen in het buitenland niet op de voet gevolgd hebben.

Zelfs al zouden de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten in België, wat hij niet aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat verzoeker evenmin objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat personen zoals verzoeker bij terugkeer naar Ethiopië problemen zouden kunnen ondervinden.

2.4.7. Verzoeker beweert zich in België in te zetten voor de Oromogemeenschap (mobiliseren, fondsen verzamelen, de media informeren en deelnemen aan demonstraties). Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij bijzonder bekend is, een bijzondere noch vooraanstaande plaats inneemt. De op het Commissariaat-generaal neergelegde brief van "Union of Oromo Students in Europe" vermeldt enkel een deelname aan "*a demonstration*" en deelname "*at Belgian Oromo community meetings*". Het is dan ook niet ernstig de Ethiopische autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Ethiopische migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de (leidinggevende) individuen die bekendheid genieten omwille van hun oppositieactiviteiten in ballingschap die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Ethiopische staat.

2.4.8. De op het Commissariaat-generaal neergelegde foto's en artikelen en de bij het verzoekschrift gevoegde "*Foto's met belangrijke leidinggevende oppositiefiguren*" en "*Internetartikels over deze leidinggevende oppositiefiguren*" betreffen personen met een belangrijker en zichtbaarder profiel dan dat van verzoeker, met name Merera Gudina, Ethiopisch oppositieleider die naar België kwam "*voor een vergadering met de leden van het Europees parlement*", Berhanu Nega, "*leider van de verbannen Patriotic Ginbot 7 groep*" en Feyisa Lilesa, "*de olympische atleet die wereldnieuws haalde omwille van zijn X-gebaar (bekend gebaar t.o.v. de overheid, een kruis met de armen) bij zijn aankomst na de marathon op de olympische spelen in Rio*". Dat verzoeker op de foto ging met Merera Gudina en Feyisa Lilesa betekent geenszins "*dat verzoeker contacten heeft met belangrijke leidinggevende figuren en verregaand politiek geëngageerd is en dat hij dus een gevaar kan betekenen voor de Ethiopische regering*", zoals wordt beweerd in het verzoekschrift.

2.4.9. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op "*twee (gekende) video's die op het internet circuleren waarin verzoeker duidelijk zichtbaar is terwijl hij deelneemt aan demonstraties hier in Brussel*" en "*een derde video*" waarin "*te zien [is] hoe een Belgische burger en werknemer van de Ethiopische ambassade in Brussel foto's wil nemen van mensen die aan het demonstreren zijn tegen het bloedbad in Oromia/ Ethiopie door de Ethiopische regering. In de Facebookpost onder de video wordt uitgelegd dat deze foto's zo goed als zeker door de Ambassade zouden worden gebruikt om de participanten lastig te vallen ofwel om hun families in hun thuisland onrecht aan te doen.*", herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Ethiopische autoriteiten hem hebben opgevolgd waardoor ze deze video zouden opmerken, noch dat ze verzoeker aan de hand van deze beelden zouden (kunnen) identificeren, noch dat verzoeker - indien dan toch geïdentificeerd - louter door een dergelijke deelname aan een demonstratie in een dermate negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten zou kunnen komen dat hij hierdoor bij een terugkeer gevaar zou lopen. Dit wordt evenmin aangetoond.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er in de bestreden beslissing "*zo goed als niet naar landeninformatie [verwezen wordt]*", terwijl "*de situatie van Oromo's in Ethiopië*" verslechterd is sinds verzoeker is gevlucht, waarvoor hij verwijst naar "*F. HORNE, 'State of emergency ends in Ethiopia', 2017*", "*Country Review Ethiopia December 2016*", "*'Such a Brutal Crackdown' - Killings and Arrests in Response to Ethiopia's Oromo Protests, Human Rights Watch, 15 June 2016*" en "*Amnesty International, 'BECAUSE IAM OROMO' Sweeping Repression In the Oromia Région of Ethiopia*", antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK